ဝန်ရင်း
Read on the move

လရောင်ကျူးရင့်

မင်းမကြည်လို မသီတာပါ

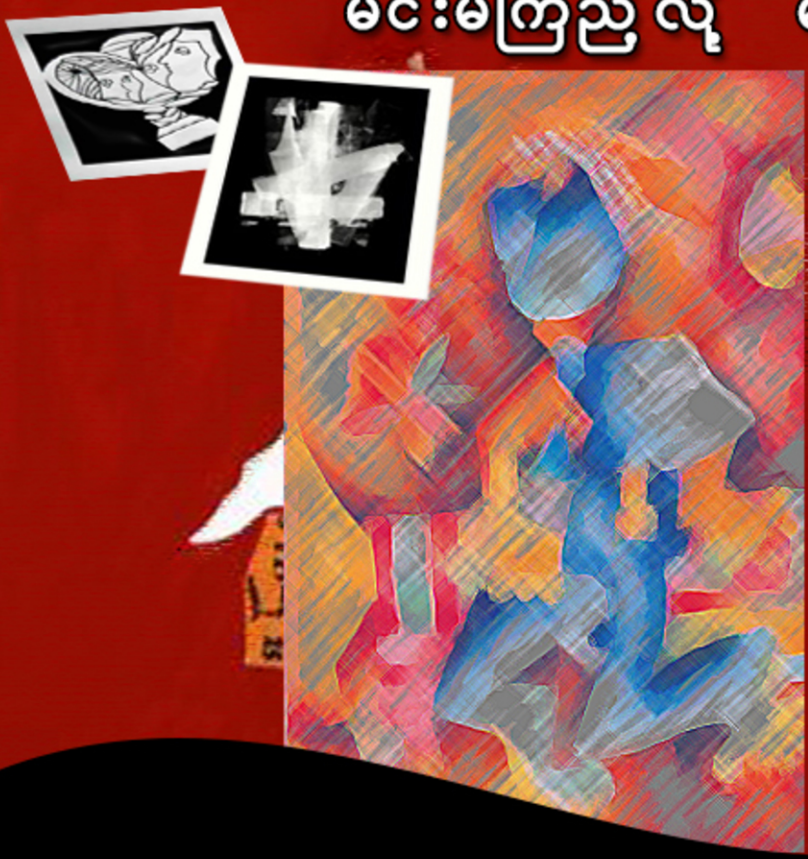

အခန်း (၁)

“ဒီတိုင်း ပစ်ချခဲ့တာလား”

“ချလိုက်”

“မသေသေးဘူး..ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟိတ်ကောင်..နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ရှည်ရင် မင်းကိုပါ ကန်ချပစ်လိုက်မယ်”

စကားသံတွေကို သူ ကြားနေရသည် ။

မကြာမီမှာ ချောက်ကမ်းပါး တစ်ခုခုပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျမှာ လား... မြစ်ချောင်းအင်းအိုင် တစ်ခုခုထဲကို ရောက်သွားမလား..၊

ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို သိနေပေမယ့် သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်။

“သြော်..“အရိပ်မဲ့” “အရိပ်မဲ့” .. ခုတော့ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ကိုယ်လုံးကြီးကို သစ်တုံးကြီးတစ်လုံးလို ကန်ချရတော့မယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

ကားရပ်လိုက်တော့ မိုးသံတွေကို ထွင်းဖောက်၍ စကားသံတွေက ပို၍ သဲကွဲလာသည် ။ လှောင်ရယ်သံတွေကို ကြားလာရ၏ ။

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ကို ချိုင်းကနေ တစ်ယောက်၊ ဒူးခေါက်ခွက်က တစ်ယောက်၊ ပြိုင်တူ “မ” ၍ မြေပြင်ပေါ်ကို ချသည် ။

ဘုန်းခန့် ပစ်မချခဲ့ခြင်းကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်လား..၊ အကယ်၍

ကားပေါ်ကနေ အထုပ်တစ်ထုပ်လို ဆွဲချပစ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ဒဏ်ရာဇ လပွန့ှင့် သူ့အတွက် ခံရသက်သာမှာ မဟုတ်၊ ညာဘက်ပခုံးမှာ အသံတိ တ်ပြောင်းတပ်ပြီး အပစ်ခံထားရသည့် သေနတ်ဒဏ်ရာ တစ်ချက်၊ ဘယ် ခြေထောက်မှာ တစ်ချက်..၊

ပြီးတော့ ထုထောင်း ထိုးနှက်ချက်များကြောင့် ခါးမဆန့်နိုင်အောင် ဗို က်တစ်ပြင်လုံးမှာ နာကျင်နေသည် ။

“တောက်..မိုးက ခုမှ ကောင်းနေလိုက်တာ၊ မင်းကလည်း ကားကို ချောက်စပ်နား ကပ်ရပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်လိုလုပ် ပစ်ချမလဲ”

“ဒီတိုင်း လှိမ့်ကန်သွားကွာ...မြန်မြန်လုပ်... ဒီလမ်းမှာ ကားအသွား အလာ ပြတ်တာ မဟုတ်ဘူး ”

“ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ ဒီလောက် ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ ကို ယ်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် လှိမ့်ကန်မလဲ၊ ငှက်ဆိုး..ခုနအတိုင်း ပြန်မကွာ”

သူ့ကိုယ် ပြန်ပြီးမြောက်ပါသွားသည် ။ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ဂျာကင်လွ တ်နေသမျှ ခြေ လက် မျက်နှာ အားလုံးပေါ်မှာ မိုးစက်တွေ ခုန်ပေါက်ဆ င်းနေကြသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်မှုတွေက အံကြိတ်တောင့်ခံထား ပေမယ့် မရ..၊

“တွန်းချလိုက်တော့ ..ရောက်ချင်ရာ ရောက်”

“ဟိတ်ကောင်.သေလောက်ပြီ ထင်လား၊ ဓာတ်မီး ခဏထိုး”

“ထိုးစရာ မလိုဘူး၊ ခုလောက်ဆို ဗိုက်ထဲကအူတွေ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြီး အသက် ဘယ်ကထွက်သွားမှန်းတောင် သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဗိုက်ကျားက သူ့လက်ဆကို ယုံလို့ သွားပစ်လိုက်တော့မလို့ ပြောတာ၊ ခု မသေလည်း ခဏကြာရင် သွားမှာ ပဲ”

သူ့ကိုယ် တစ်ခုလုံး ဆင်ခြေလျှောတစ်ခုအတိုင်း ခလိမ့်ကောက်ကွေး ကျသွားသည့်အခါ တစ်ခုခုကို ဆုပ်ကိုင်ရပ်တန့်ဖို့ ကြိုးစားမိသည် ။

ဒါပေမယ် မက်စောက်သည့် ဆင်ခြေလျှောက မြန်မြန်ဆန်ဆန် တွန်းချပစ်နေသလိုရှိကာ နာကျင်နေသည့် ခြေလက်တွေကလည်း လုံ့လောက်သည့် အားစိုက်ထုတ်ခြင်းအတွက် မလိုက်လျှောခဲ့ကြပေ..။

ထို့နောက် မာကျောသည့်အရာတစ်ခုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်ဆောင့်မိကာ ကိုယ်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်သွားသည် ။

အသိတရားတွေအားလုံးက သူ့ကိုယ်ကနေ ခွာထွက်သွားလျက် မိုးစက်တွေနဲ့ အတူ ခုန်ပေါက် ကခုန်နေကြသည် လား..၊

*

အခန်း (၂)

“အား..ကျွတ်..ကျွတ်”

မိုးသံတွေက အရင်ဆုံး နားထဲဝင်လာသည် ။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအသိတရားတို့ ဟာ မိုးစက်သံများ နှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သလို ပထမဆုံးပြန်လည် သတိရခြင်းမှာ လည်း မိုးတွေ ရွာသွန်းနေဆဲပါလား..။

သူ သတိရလာတာ ဟုတ်ရဲ့ လား..။

မျက်လုံးတွေကို အမြင်ကြည်လင်အောင် ဖွင့်သည် ။ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်က ညင်သာစွာ နှုတ်ဆက်လာသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာ၏ ။

ညကအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိကာ သူ မသေသေးဘူးဆိုတာ သေချာသွားသည် ။ လက်တွေကို စမ်းမိစမ်းရာ ဆုပ်ဆွဲကြည့်တော့ မြက်ပင်တွေလား..ဘာပင်တွေမှန်း မသိ..။

ကိုယ့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပုစွန်တုပ်လို ကွေးကောက်နေမှန်း သိလာသည် က လည်ပင်းလိမ်ပြီး မျက်နှာမော့လိုက်မှ မိုးစက်မှုန်ဖွားတွေ မျက်နှာပေါ်ကို ခုန်ပေါက်ဆင်းလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည် ။

မိုးသံက ကျယ်လောင်နေပြီး ကျနေတာကတော့ မိုးက်မှုန်တို့ ပဲ ဖြစ်တော့သည် ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပြင်းထန်စွာ နာကျင်နေလျက် ငုတ်တုတ်ထိုင်ဖြစ်တဲ့ အထိ အသက်ထွက်လုအောင် ကြိုးစားလိုက်ရသည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် စိမ်းညို့ညို့ ပင်ခြေ

တန်းတို့ နှင့် လယ်ကွက်တချို့..၊

ပြီးတော့ ကုန်းမြင့် ကုန်းနိမ့်တွေ များ စွာရှိနေသည့်ဘက်မှာ ရေမြောင်းငယ်လို ကျင်းလိုဏ်တွေလည်း ရှိ၏ ။

သူ မျက်နှာမူထားသည့် အမြင့်ဆုံးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ တော့ ကားလမ်းမ ရှိနေမှာ ကို သိပြီးသားပါ။ ကားပေါ်တင်ခေါ်လာသည် ဆိုပေမယ့် သိပ် ဝေးဝေးမရောက်တာကို သူ သိသည် ။

ထို့ကြောင့် ဒါ နယ်စပ်တစ်နေရာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ သေကိုသေမှာ လို့ အတိအကျတွက်ပြီး စိတ်ချ လက်ချထားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည် ။

“ငါ မသေဘူးဆိုတော့ ကျားကြီး..မင်းနဲ့ ငါ ရေစက် မကုန်သေးဘူး”

ဒဏ်ရာများကြောင့် မဲ့သွားသည့်မျက်နှာမှာ ကျီခနဲ အံကြိတ်သံပါသွားခဲ့၏ ။

“ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့ ကလိန်ကကျစ်ဉာဏ်တွေ ထုတ်ခွင့်မရတာ့ ဘူးဆို တော့ ငါ့အလှည့်..”

နေရာမှ ဒယိမ်းဒယိုင် ထရပ်သည် ။ ပခုံးတစ်ဖက်လုံး အထုံအကျင်စွဲ ကာ ကျောက်ဖျာကြီးလို ဖြစ်နေသဖြင့် ဒီထဲကကျည်ဆံကို ထုတ်ရဦးမ ည်။ ခြေထောက်မှာ ရှပ်ထိသွားသလား..ကျည်ဆံကျန်ခဲ့သလား သေချာ အောင် စစ်ကြည့်ရမည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် နားခိုရာ လိုအပ်နေ၏ ။

နာရီမြှောက်ကြည့်တော့ နံနက်ခြောက်နာရီ ထိုးတော့မည်။

လဲကျသွားလိုက်.. ပြန်ထလိုက်နှင့် ကားလမ်းထက်က မမြင်နိုင်အော

င် ကျောကပ် နားနေရတာ လည်း ရှိကာ နောက်ဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်း လား...လူနေအိမ်လား ပြာဝေစပြုလာသည့် မျက်လုံးတွေက မသဲကွဲဘဲ အဆောက်အဦးတစ်ခုဆိုတာပဲ သိလိုက်သည် ။

ထိုဆီကို ရောက်အောင်သွားဖို့ အားတင်း၍ ချမ်းတုန် ကိုက်ခဲနေတာ တွေကို မျိုသိပ်ပြီး ဆက်လှမ်းခဲ့သည် ။

မိုးစက်တွေ လက်လျှော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏ ။ အဆောက်အဦးရဲ့ ခေါင်မိုးရိပ်အောက်ကို သူ ရောက်လာသည် ။ သတိဆိုသည့် အန္တရာယ် ကို ရှောင်ကွင်းဖို့ အသိစိတ်နှင့် ပုန်းကွယ်ရာကို ရှာဖွေရင်း..

“အား ...”

လူက ပုံခေါက်ကျသွားပြီး ပြန်မထနိုင်တော့ပေ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ကို လှမ့်၍ သစ်သားပုံကြီးရဲ့ နောက် ရောက်အောင် ဝင်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ဒုတိယတစ်ဖန် သူ့အသိတရားတွေ ခန္ဓာကိုယ်ကနေ ပြေး လွင့်သွားကြလေသည် ။

***

အခန်း (၃)

“ဘာ.. မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား.”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး၊ မရှိတော့ဘူး”

“တောက်..”

ဗိုလ်ကျား မျက်နှာမှာ ဝေခွဲရခက်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်လျက် တန်းစီရပ်နေကြသည့် တပည့်တွေရှေ့မှာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏ ။ ပြီးမှ ..

“မင်းတို့ မိုးလင်းလင်းချင်း ဘာလို့ သွားမကြည့်တာလဲ”

“ညက ပြောင်းဖို့ ရွှေ့ဖို့ လုပ်ကြရင်း သုံးနာရီလောက်မှ အိပ်ရတော့ မနိုးလို့ ပါ”

“ဘာကွ..”

“နိုးတာနဲ့ ပြေးကြည့်တာပါ ဆရာကြီး၊ ကားမောင်းတာနဲ့ ဘာနဲ့ ..”

“ဟိုကို ဘယ်အချိန်ရောက်လဲ..”

“ရှစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါး..”

“မင်းတို့ ပါ တစ်ခါတည်း ချောက်ထဲ ထိုးဆင်းလိုက်ပါလား”

ဌက်ဆိုးတို့ လူသိုက် ခေါင်းတွေ ငုံ့ကုန်ကြသည် ။

“ဒီကောင့်ကျာကင်ကို ချွတ်မကုန်ခဲ့ဘူး၊ ဖိနပ်ထဲမှာ သူ အမြဲဆောင်

ထားတဲ့ အော်ဖိန်းတွေ ရှိတယ်၊ ဘယ်လောက် ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း မသေဘူးဆိုရင် ဒီကောင် ပြန်ကုနိုင်တယ်”

ပြောနေရင်း ဗိုလ်ကျား တက်ခေါက်ပြန်သည် ။

“သေနတ်ပစ်တဲ့ ကောင်က ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ တစ်စက်မှ အသုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ”

“ဂျာ..ဂျာကင်က ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာကြီး..”

“မင်းအမေ့လင်တွေ ရှိနေလို့ ဟေ့”

ဒေါသကြောင့် အသံကျယ်ခြင်း၊ ဆဲဆိုခြင်းတွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ သတိမရ.၊

ခရီးထွက်ကြဖို့ တန်းစီလျက် အဆင်သင့်ရှိနေသည့် ကားသုံးစီးကို မိုတယ်လ်၏ ပြတင်းပေါက်ကနေ ငုံ့မိုးကြည့်ရင်း ဗိုလ်ကျား ဒီဘက်ပြန်လှည့်လာသည် ။

ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်နားကို ပြန်လျှောက်ပြန်၏ ။

ဒီကောင်က အရိပ်မဲ့ ဆိုသည့် နာမည်အတိုင်း လျင်လည်း လျင်သည် ။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဖို့ ကလည်း မလွယ်...၊

ထို့ပြင် သူ့ကိုယ်မှာ သူ့အတွက် အသက်ကယ်ဆေးနှင့် လက်နက်အတိုအထွာတွေ အမြဲရှိနေတတ်သဖြင့် ဘယ်လို ချောင်ပိတ်ဖို့ ကြံစည်ပစေ သူများ ထက် အမြဲတမ်း တစ်ကွက်ကျော်လျက်သား..။

“တောက်..ရိုက်သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေ..”

ဗိုလ်ကျား စဉ်းစားလိုက်..တက်ခေါက်လိုက်နှင့် ကိုယ့်ညီကိုလည်း အထပ်ထပ် အပြစ်တင်နေမိသည် ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒေါသရှေ့ထားပြီး ဆုံးဖြတ်သည် ။

ငွေရှိတိုင်း တပည့်တွေမွေးကာ ခိုင်းသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြေးလွှားနေကြတာကို ကျေနပ်နေ၏ ။ အရေအတွက်ထက် အရည်းအချင်းက အဓိကဆိုတာ ဘယ်လောက်ပြောပြော ဂရုလည်း မစိုက်ခဲ့ပေ..။

ခုတော့ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာကို အသုံးမကျတဲ့ တပည့်တွေနဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်တာ မျက်နှာလွဲ ခဲပစ်..။

“ငှက်ဆိုး...”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာကြီး”

“ကျားလေး ညက ဘယ်မှာ လဲ..”

“ကလပ်မှာ ပါ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒေဝီ မဟေသီတွေနဲ့ မို့လား”

ငှက်ဆိုး ထပ်မဖြေပါ၊ မဟာရန်သူတော်ကြီးကို အပြီးသတ် ချေမှုန်းလိုက်နိုင်သည့်အောင်ပွဲ ကျင်းပနေရင်း သူတို့ အတွက်လည်း ပေးခဲ့တာ မနည်းမနော..၊

ဒါကြောင့် ညက သူတို့ ပြန်ရောက်ပြီး သောက်စားပျော်ပါးရင်း အအိပ်လွန်ခဲ့ကြ၏ ။

ဗိုလ်ကျားကြီးဆီက ဖုန်းဝင်လာမှ ကားပေါ်ပြေးတက်၍ ညက နေရာကို ပြေးကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

“အဲဒီ နေရာမှာ အနီးဆုံး ဘယ်အိမ်ရှိလဲ.. ၊ တဲဖြစ်ဖြစ်.. ကျောင်းဖြစ်ဖြစ်..”

“မရှိဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် မျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်တာ သစ်ပင်အုပ်တွေပဲ ရှိတယ်”

ဗိုလ်ကျား သက်ပြင်းရှိုက်၏ ။

သေချာပါပြီ..၊

လမ်းပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကားတစ်စီးစီးနဲ့ ပါသွားပြီလား.. တစ်စုံတစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ နားခိုရာ ရသွားတာလား...။

“ဆရာကြီး အမှတ်(၈)တဲကို သွားတဲ့ နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာပါပြီ”

“ဟေ့..ရောက်လာတာကို သတင်းပို့နေဖို့ မလိုဘူး၊ လွှတ်လိုက်စမ်း.. အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ဘဲ လူမိုက်လုပ်စားနေတဲ့ နလဗိန်းတုံးတွေ..”

ဗိုလ်ကျား၏ ဆဲရေးသံအဆုံးမှာ သတင်းလာပို့သူ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားကာ နောက်တစ်ယောက် ပြန်ဝင်လာခြင်းက ခွေရစ်တာထက် မြန်၏ ။

“ပြော..ဘယ်လိုလဲ”

“လူရော ပစ္စည်းတွေရာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး ဆရာကြီး”

“ဟွန်း..”

မဲ့ရွဲ့အံကြိတ်ရုံပဲ မျက်နှာမှာ ထင်သွားသော်လည်း ဗိုလ်ကျားရင်ထဲမှာ မီးညွှန့်မီးစွယ်တွေ တက်လာခဲ့တာ တဖျစ်ဖျစ်မြည်၏ ။

သူများ တွေ တပည့်မွေးထားတာ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်ဆို နှစ်ယောက်၊ ဆရာ သေလမ်းရောက်သွားတာတောင် လျက်

လိုက်တာ လှစ်လှစ်ပြေးနေသည် ။

ဒီမှာ တော့ တပ်စု ဗိုလ်ထုနဲ့ ချီပြီး လူတွေ ရှိနေပါလျက်..

“သွားကြ..ဟိုကောင်ကို အကြောင်းကြား..၊ ခုချက်ချင်း ခရီးထွက်မယ်..”

“ဆရာကြီး ဟိုညီနောက်ကို လိုက်မရှာ..”

“ဟာ... ခွေးလေးဂျပိုး..ကိုင်းကာ..”

“ဒုန်း..”

“ခွမ်း”

ခုံဆွဲပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သဖြင့် မှန်အလှကပ်ထားသည့် စားပွဲခုံ မျက်နှာပြင်မှာ စိပ်စိပ်မြွှာမြွှာ ကွဲထွက်သွား၏ ။

ဗိုလ်ကျားကြီး ရှေ့မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ပေ။

တစ်ဝက်ပဲရမှာ ကို မကျေနပ်လို့ အပြည့်အဝရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ..၊ ခု တော့ အလကား။

နယ်စပ်အလွန်ကနေ မြန်မာပြည်နယ်နိမိတ်ကို ခြေချပြီဆိုကတည်းက ဒီဘက်က ကိစ္စအဝဝကို အပြီးသတ် ဖျောက်ဖျက်ခဲ့ရမှာ ဖြစ်သည် ။

စွန့်စားခဲ့ရတာ နဲ့ ရတာ မတန်ပါလား..၊

အဲဒါ ကျားလေး ဆိုတဲ့ ဟိုခွေးကောင်ကြောင့်...၊

***

အခန်း (၄)

ဒဏ်ရာကို ကုစားလို့ ရခဲ့ပေမယ့် မစားမသောက်ရသည့် ချို့တဲ့ခြင်းကို ဘာနဲ့ မှ ကုစားဖို့ မဖြစ်နိုင်..။

တစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပူတွေတက်ကာ ဗိုက်ထဲမှာ လည်း ဟာနေသည်မို့ အသားတွေပါ တုန်၏ ။ ထိုစဉ် ခွေးတစ်ကောင်၏ အရိပ်က အရင်ပေါ်လာသည် ။ ပြီးမှ နားရွက်ကုပ်နှင့် ခွေးဝါလေးတစ်ကောင် ဟိုနမ်း ဒီနမ်းနဲ့ ဝင်လာ၏ ။

သူ့ပခုံးက ထုတ်ထားသည့် သွေးပေနေသည့်ကျည်ဆံကို အသာလေးကောက်ယူကာ ချွတ်ထားသည့် ဂျာကင်အိတ်ထဲကို ထည့်လိုက်သည် ။ လက်ထောက်ပြီး ဖင်ရွှေ့ကာ ချောင်ထဲကို ထပ်တိုး၍ ဂျာကင်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏ ။

သွေးစွန်းထားသည့်အကျီ၊ဆိုတော့ လုံးထွေးပြီး မြေကြီးထဲ မြှုပ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည် ။

တဲပျက်လေးဖြစ်ပေမယ့် ထင်းတွေ စုဆောင်းထည့်ထားတာမို့ ဒီနေရာကို လူလာမှာ ပဲဆိုတာ တွက်ထားပြီးသား..။

ဒါပေမယ့် ကြီးမားသည့် အဆောက်အုံ၏ ခေါင်းမိုးစွန်းက ဟိုအဝေးမျှာမို့ အလွယ်တကူ သွားလာနေနိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်သည် လို့ တော့ မထင်..၊

ဂျာကင်ကို ကိုယ်ပေါ်မှာ ဒီတိုင်း စွပ်ချလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်က အို

တ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်၏ ။

ခွေးလေးက ဝဝလုံးလုံးလေးဖြစ်ကာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လှလှပပလေး ဖြစ်နေသောကြောင့် နောက်မှာ ခွေးသခင် ပါလာလိမ့်မည်။ သူ ထင်သည့်အတိုင်းပင်..

“အကဲလေး..နေဦးလေ၊ ငါ ကြိုးလွတ်သွားပြီ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ..၊ မိန်းကလေးသံ ဆိုတာထက် နွဲ့ဆိုးဆိုးတက်နေသည့် အသံလေးလို ကရုဏာသံ သြရှရှလေးမို့ ထူးခြားသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည် ။

ခွေးလေးက လည်ပတ်ကနေ တန်းလန်းဖြစ်နေသည့် ကြိုးရှည်လေးနှင့် နောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်.. မြေပြင်ကို နမ်းရှုံ့ရင်း ရှေ့တိုးလာလိုက်..၊ အနားကို ရောက်လာလျှင် သူ့ကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကြည့်ကာ တလှုပ်လှုပ် ခါနေသော အမြီးလေးပါ ငြိမ်သက်သွား၏ ။

“အု..”

သူ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆုပ်လိုက်တာ နှုတ်သီးကို ဖြစ်၏ ။

“အကဲလေး..အကဲလေး..”

“အိ.. အိ..”

အဖြူရောင်ပုံရိပ်လေး ရှေ့ကိုရောက်လာသည် ။ ပြီးတော့ အသံဗလံကို နားစွင့်၍ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏ ။

“အကဲလေး..”

ထောင့်ကွယ်ကနေ သူ့ရှေ့တည့်တည့် ဝင်လာသည် နှင့် ခွေးလေးကို သူ လွှတ်ပေးလိုက်သည် ။ ဒါပေမယ့် နှုတ်သီးမှာ တိပ်ကပ်ပြီးသားဖြစ်

သွားပြီမို့ ခွေးလေး ခုန်ဆွခုန်ဆွ ရုန်းကန်ရင်း သခင်ကို အကူအညီတောင်း၏ ။

သူမ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားကာ..

“ဘာဖြစ်တာလဲ..အကဲလေး..”

ကြောက်လန့်သံလေးနှင့် ထပ်မေးကာ အန္တရာယ်ကို ခံစားမိသွားတာမျိုး နောက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်လျှင်..

“အား..”

“မအော်နဲ့ နော်...မင်းခွေးလို ဖြစ်သွားမယ်”

“ဟင့်..အင်း..ဟင့်.”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေပေါ်မှာ လက်ဝါးနဲ့ အတင်းဖိအုပ်ထားသဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နောက်ပြန်လဲကျနေသည့် သူမခမျာ ခေါင်းခါရုန်းကန်ရင်း ဘာမှ မပြောနိုင်။

“မင်း မအော်နဲ့ နော်..ငါ့မှာ ဓားပါတယ်၊ တစ်ခါတည်း ထိုးသတ်ပစ်မယ်၊ နားလည်လား..”

သူမ ခေါင်းလေးညိတ်ပြမှ လက်ကို အသာလေး ခွာပေးလိုက်၏ ။

“အကဲလေး ရော.. ကျွန်မ ခွေးလေးကို ရှင်သတ်ပစ်လိုက်တာလား”

“ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား”

“မမြင်ဘူး”

“ဘာ..”

သူမက မျက်လုံးတွေကို နှစ်ချက်လောက် ပွတ်ပစ်ပြီးမှ နှုတ်သီးကို

လက်ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဖိပွတ်ချရင်း တစ်နေရာမှာ သည်းကြီးမည်းကြီး အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ခွေးလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည် ။

ဒါပေမယ့် မျက်ခုံးထူထူလေးတွေ ကုတ်ကွေးနေတဲ့ အထိ မျက်လုံးတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားအောင် စူးစိုက်ကြည့်တာတောင်..

“သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်၊ လှုပ်နေတာကိုပဲ မြင်တယ်”

“မင်းက မျက်လုံး မမြင်ဘူးလား”

“အလင်းအမှောင်နဲ့ အရိပ်တွေ ဘာတွေတော့ သိတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ အရောင်တောက်တာတွေလည်း မြင်ရတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဝေဝါးကုန်ပြန်ရော..”

သူမက သူ ချုပ်ဖက်ထားခဲ့သည့် လက်မောင်းလေးတွေပေါ်မှာ ဖိသိပ်ခါချနေရင်း သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် နေရာရွှေ့ထိုင်သည် ။

“ကျွတ်..”

သူမကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်ခြင်းက ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာထက် ဆိုးသွားသည် ။ ကိုယ့်ကိုမြင်ပြီး လှည့်အော်ပြေးတော့မည်ထင်ကာ ကမန်းကတန်း ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

“မင်း မမြင်ရတာ သေချာတယ်နော်”

“မမြင်ပါဘူးဆိုမှ ဘာဖြစ်လို့ လဲ... ကျွန်မ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူး၊ မမကြီးတို့ က ပြောတာတော့ ရှာကတစ်ယောက် ပြုစားလိုက်တာတဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် အခု ရှာကိုပြန် လာပြီး ဆေးကုတာ”

သူမသည် အကြောက်အလန့် နည်းတာလား..စကားပြောနေရတာ

ကို ဝါသနာကြီးတာလားတော့ မသိ..၊

တစ်ဖက်လူကို လူဆိုးလူကောင်းလည်း မခွဲခြား၊ ဘာမှ လည်း မမေးသေးဘဲ မိတ်ဆွေတွေ ပြန်တွေ့နေသလို စကားပြောနေတာ အကောင်း..
၊

"ဒီနားမှာ ရွာရှိတယ်ပေါ့"

"ရှိတယ်လေ..လွယ်မိုင်းချောင်းဘေးမှာ ၊ လွယ်မိုင်း လို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ရွာက သိပ်တော့မကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပညာရှင်တွေချည်းပဲ"

"ဘာပညာရှင်တွေလဲ.."

"ခုနက ပြောသလို လုပ်တတ်တဲ့ လူတွေပေါ့"

"မင်းက အဲဒီ ရွာ ဇာတိလား.."

"မသိဘူး၊ ကျွန်မအကြောင်း ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး၊ မမကြီးကလည်း အရင်းလား..ဝမ်းကွဲတော်တာလား၊ အဖေအမေတွေက ရှိသေးသား..မရှိတော့ဘူးလား၊ ပြီးတော့..."

"တော်ပြီ..တော်ပြီ၊ မင်းကို ငါ ပြောမယ်၊ အခု မင်းရဲ့ ခွေးကို နှုတ်သီးမှာ တိပ်ပတ်ထားတယ်"

"ဟင်..ပြန်ခွာရင် နာပြီပေါ့၊ သနားပါတယ်ရှင်..အကဲလေးက ကိုက်တဲ့ ခွေး မဟုတ်ပါဘူး"

"ငါ လိုအပ်လို့ လုပ်လိုက်ရတာ ၊ မင်းကိုလည်း ပြောမယ်၊ ငါ ဒီမှာ ရှိနေတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ နေမလား၊ ပြန်ခွင့်မရတော့ဘဲ ဒီမှာ ပဲ နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ရမလား"

"ဟင်.."

ပြောလိုက်ကာမှ သူမ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို သတိရသွားပုံပေါ်ကာ မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏ ။

“ရှင်က လူဆိုးလား..ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ..”

“လူကောင်းမဟုတ်လို့ ပုန်းနေရတာ ပေါ့ ၊ မင်း တော်တော် နားဝေးပါလား”

“ဒါ..ဒါဆို ဓားပြလားဟင်”

“ဓားပြထက် ဆိုးတယ်”

“ဟင်...”

တဟင်ဟင်နှင့် သေချာ မမြင်ဘဲ သူ့မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေသေးသည် ။ သူမသည် ဆံပင်တွေ ဘယ်လောက်ထိ ရှည်သည် မသိ။ ထိုင်တော့ ဆံပင်တွေကို ရှေ့ကို ဆွဲယူလိုက်တာ မြင်သည် ။

ဆံမြီတ်တွေဘာတွေ မထားဘဲ မျက်နှာ အပြောင်သားဖြစ်အောင် နောက်မှာ စုစည်းထား၏ ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးမှာ ထူလွန်းသည့် မျက်ခုံးတွေက နှာတံထိပ်ဖျားမှာ ထိဆတ်နေကာ နားသပ်စပ်ကနေ မေးရိုးမရောက်တရောက်အထိ စိမ်းလဲ့ညိုမှောင်သည့် ဆံစတွေက အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်နေ၏ ။

နှာတံက သိသာအောင် ချွန်နေသည် ။ နှုတ်ခမ်းထူပေမယ့် ပုံကျနေတော့ လှပါသည် ။ ပြောရလျှင် မြန်မာမလေးလို ယဉ်စစလေး လှနေတာမျိုး..၊

“မင်း တိုင်းရင်းသားထဲက မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မြန်မာစစ်စစ်ပါ၊ ရှင်က လူဆိုးဖြစ်နေပြီး လူကောင်းကို စစ်လား

ဆေးလားနဲ့ ..ဘယ်မှာ ဓားပြတိုက်ပြီး ဒီထဲ ဝင်ပုန်းနေတာလဲ.."

"မင်း ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ ၊ မင်းကို တစ်ချက်တည်း အသက်ပါသွား အောင် ငါ လက်လှုပ်လိုက်တာနဲ့ ဖြစ်တယ်၊ မေးတာကိုပဲ ဖြေ.."

"ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်"

"မပြန်ရဘူး"

သူမက မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထလိုက်ဖို့ တော့ ကြိုးစားရှာ၏ ။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ..။

"ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ.. ရှင် ဒီမှာ ရှိတာ မပြောဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ"

"မင်း မျက်လုံးမမြင်ဘဲနဲ့ တောထဲကို ဘယ်လို လုပ်သွားလဲ"

"တောမှ မဟုတ်တာ..ရှင် ထွက်ကြည့်ပါလား၊ မမြင်ပေပမယ့် ကျွန်မ ကန်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီနေရာတွေကလည်း ဒီတစ်ခါပဲ လာဖူးတာ မဟုတ်ဘူး "

သူမက ပြောပြီး ခွေးလေးအသံကို နားစွင့်၍ လိုက်ကြည့်ကာ..

"အကဲလေး ရှိရင် ကျွန်မ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် သွားလို့ ရတယ်"

ထိုအခါကျမှ ခွေးရဲ့ လည်ပတ်ကြိုးကနေ သွယ်တန်းထားသည့် လက်ကိုင်ကြိုးရှည်ကို သဘောပေါက်သွားသည် ။

သူမ တကယ် မမြင်ရဘူးဆိုတာတော့ သူ ယုံကြည်သွားခဲ့၏ ။

"မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ"

"မျက်ထားညို.."

ဒေါသဖြစ်လွယ်ပေမယ့် ဖြူစင်ပုံလေးတော့ ရှိသည် ။ မေးလိုက်တိုင်း

ပြန်ဖြေဖော်ရသဖြင့် သူ ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားကာ..

“မျက်ထားညို..မင်း ငါ့ကို တစ်ခုကူညီပါ”

“ရှင်က လူဆိုးဆို ..”

“ဟုတ်တယ်..လူကောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမယ့် ငါ ဓားပြတော့ မ ဟုတ်ဘူး ၊ လူကောင်းတွေကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့ လူလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့ အလုပ် ငါလုပ်နေရင်း ပြိုင်ဘက်တွေနဲ့ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အကွက်ရွှေ့ကြ တာမျိုးပေါ့”

“ရှင်က ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေတာလား”

“မင်း ပြန်မမေးပါနဲ့ .. ငါ အခု သူများ လုပ်ကြံခံရလို့ ဒဏ်ရာတွေ ရ ထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်..ရှင့်လက်တွေ တအားပူနေတယ်”

သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲချပြီး ပါးစပ်ပိတ်လိုက်တုန်းက သတိထားမိသွားတာ ဖြစ်မည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကရုဏာ၏ အင်္ဂေ့အသက် လေးတွေ လွင့်ပါလာသဖြင့်..

“ဒဏ်ရာထက် ငါ ဘာမှ မစားရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“ကျွန်မကို စားစရာ ယူပေးစေချင်လို့ လား..အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင် တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ရွာကျောင်းနဲ့ က အဝေးကြီးပဲ၊ ရွာက ချောင်းကို ကူးရဦးမှာ ၊ ထမင်း ဟင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ် သယ်မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ခဏခဏ ပြန်ထွက်လို့ မရဘူး”

သူ စိတ်ညစ်သွားသည် ။ မျက်ခွံတွေလည်း ဖန်စပ် ပူကျိန်းနေပြီ ဖြစ်၏ ။ အဖျားပဲတက်တက် ပြီးမှ ပဲ သေသေ အစားတစ်ခုခု မျိုချပြီး ပစ်စလက်ခတ် အိပ်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေသည် ။

“ရှင် ဒီနေ့တော့ စားရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ နောက်နေ့ ကျွန်မတို့ မြို့ မပြန်ခင် ထွက်လို့ ရရင် ကြိုးစားပြီး ယူခဲ့ပေးမယ်”

“ငါ ဒီနေ့ တစ်ခုခု မစားရရင် မနက်ဖြန် လဲနေမယ်ထင်တယ်”

သူမထံမှ အသံလေး တိတ်သွားသည် ။ ပြီးတော့မှ ..

“နေဦး..ကျွန်မ ဒီကိုလာတော့ အနံ့ရတယ်၊ လမ်းမှာ သစ်သီးခြံရှိတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မ..”

“ဟာ..မဖြစ်ဘူး..မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီ ကနေ အစပေါ်မယ်၊ နေပါစေတော့”

“ရှင်က လူသတ်လာတာ မဟုတ်ဘူး မို့လား.ဘာဖြစ်လို့ လူတွေ့မှာ ကြောက်နေတာလဲ”

“ငါ့နောက်ကို လိုက်လာမယ့်လူတွေ ရှိတယ်”

ပစ်ချခဲ့သည့်နေရာကို သူတို့ မိုးလင်းတာနဲ့ လာကြည့်ကြမှာ သေချာသည် ။ သူ့အလောင်းကို မတွေ့တာနှင့် အနှေးနဲ့ အမြန် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှာကြလိမ့်မည်။

ကိုယ့်မှာ အကောင်းတိုင်းရှိနေရင် ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် ဒီပုံစံနဲ့ ဆို ဘောက်စ်ဆင်ပလေးသည့် ဖွဲအိတ်ထက် အဖြစ်ဆိုးဖို့ သာ ရှိသည် ။

“ဒါဆိုလည်း လူမသိအောင် ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်မယ်လေ”

“မင်းကို ဘယ်လောက်ထိ ယုံလို့ ရမလဲ”

“ရှင့်ကို မမြင်ရဘဲနဲ့ ကျွန်မက ကူညီဖို့ ပြောနေရတာ ၊ ရှင် ကျွန်မကို

မြင်နေရတယ်မို့လား၊ မယုံကြည်ထိုက်တဲ့ ရုပ် ပေါက်နေလို့ လား”

သူ ဘာမှ မဖြေဘဲ ခဏ တိတ်သွားသည် ။ သူမမျက်နှာမှ တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေပြီးမှ ..

“လှတော့ လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါ ယုံကြည်ထိုက်စရာ မဟုတ်ဘူး လ၊ လုပ်စရာကလည်း ဒီတစ်လမ်းပဲရှိတော့ မင်း ပြန်သွားပါ၊ ငါ့အတွက် စားစရာ မလိုဘူး၊ ပါးစပ်ကိုပဲ ပိတ်ထား”

မာနကတော့ သေးသေးနုပ်နုပ် မဟုတ်ပါလား...၊ အံ့သြသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက သူ့ဆီ အကြာကြီး ငေးနေသေးသည် ။ ပြီးတော့ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ရှည်ကို ကျောနောက်ပြန်ပို့၏ ။ ရှည်သည့်ဆံပင်တွေက တင်ပါးသာသာထိ ရှိနေသည် ။

မနိမ့်မမြင့်အရပ်နှင့် ကိုယ်လုံးက စေ့စေ့မကြည့်ရဲအောင် လှ။ သူ မကန်းဘဲနဲ့ တကယ်ကို သတိမထားမိခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

“မျက်ထားညို” ဆိုပေမယ့် ဝင်းဝင်းစက်စက်လေး လှနေသူပါ။ မြို့ကို ပြန်မှာ ဆိုတာ ဘယ်မြို့ကလဲ..၊

***